

Aukuras

Laisvas nepriklausomas gimnazijos laikraštis
Penkiolikieji leidimo metai

2007 spalį
Kaina 50ct

Šventė dar bus!

Norite tikėkite, norite – ne, gimnazijos „Aukurai“ jau penkiolika metų! Pirmasis mokyklos laikraščio numeris „gimė“ kartu su dabartiniais Senamiesčio gimnazijos pirmokais - 1992 metais. Žmonės sako, kad gyvenimas dryžuotas kaip zebro kailis, ir juoda juosta visada keičia balta. Per penkiolika gyvavimo metų tos juostos keitėsi ir ne visada ritmingai. Išgyventa svaigių pakilimų, kai tuometiniai mokyklos mokiniai nekantriai laukė kiekvieno naujo numerio, o „bosių“ Linos, Santos ir Giedrės akys pastebėdavo menkiausią smulkmeną, o plunksnos nepalikdavo nepakedenusios nė vienos idėjos. Buvo ir nuopolių, kai laikraštis neišvysdavo dienos šviesos ištikus mėnesius arba kai per metus pasirodydavo vienintelis „proginis“ numeris.

Smagu, kad visada atsirasdavo mokinių, kurie mėgindavo iš naujo įžiebtį vos smilkstančią ugnį, pūstelti gaiviu vėju, kad ši išliepsnotų. Kaip galėtų gyvuoti „Aukuras“, jei nebūtų mokinių, gaivinti nuoširdžiai besidominčių mokyklos gyvenimu, mokyklos gyvenimu, norinčių aktyviai jame dalyvauti.

Pastaraisiais metais „Aukuras“ ruseno jaukia, šilta ugnele. Buvo jaukus, šiltas, geras: kupinas kultūrinio gyvenimo realijų, nepamirštantis tradiciškai apžvelgti gimnazijos švenčių ir kasdienybės, skatinantis skaityti geras knygas. Pristatydami pirmąjį šių metų numerį norime tikėti, kad baltąja juosta žengiamo tvirtą ir ryžtingą žingsnį. Norėtume, kad „Aukuro“ ugnis išsismarkautų, o laikraštis taptų ne tik patikimu įvykių liudytoju, bet ir aktualijų skelbėju, geru draugu ir patarėju.

Žvalgydamiesi dangaus link, sekdami akimis aukštytyn kylančias svajones, suprantame, kad švęsti gimtadienį dar anksti: laukia daugybė darbų, turime tapti tvirtesni, užsitarnauti jūsų pasitikėjimą. Tai nebus lengva. Bus ir kūrybinių krizių, ir techninių nesklandumų. Bet įveikti kliūtis – gyvenimo iššūkis, todėl su džiaugsmu priimame linkėjimus, kurie padės mums tapti tokiais, kokius patys svajojame būti, kokius jūs norėsite mus matyti.

Direktorė R.Čiužienė: „Tiražu, aktualijomis, kūrybingumu tapti „Aukuru“, koks buvo 1999-2003 metais! Būkit veržlūs, drąsūs!“

Pavadootoja J.Bieliauskienė: „Kad „Aukuras“ ne rusentų, o liepsnotų. Išvermės ir išminties!“

Pavadootoja Z.Gudonavičienė: „Aukuras“ pasiekė tokių amžių, kokio būdami į gimnaziją ateina pirmokai, todėl palinkėčiau kūrybinės sėkmės. Linkiu užaugti iki subrendusio laikraščio ir ramiai išgyventi visą paauglystės laikotarpį.“

Prezidentė Giedrė: „Linkiu, kad mūsų mokyklos „Aukuras“ niekada negestų. Palinkėsiu kūrybinės sėkmės laikraščio redaktoriams ir žurnalistams“.

Ačiū už gražius linkėjimus. Turėtume pažadėti – šventė bus, jei tapsime jų verti. Bet šiandien norisi išstarti – tegul ji niekada nesibaigia.

Justė

Naujokai

Juk dar prisimeni tą kvapą gniaužiantį jausmą, kai iškėlęs sunkią rudeninių gėlių puokštę, lydimas mamos pravėrei pirmosios klasės duris. Kaip virpėjo širdis, kaip bijojai pažvelgti į akis būsimiems klasės draugams, sukai galvelę, ką atsakysi, jei paklaus ji, pirmoji mokytoja. Prisimeni, kaip skubėjai atsisėsti į antrąjį suolą už rimtos geltonkasės mergaitės nugaros. Ne, visai ne todėl, kad galėtum už jos pasislėpti ir likti nepastebėtas. Atvirkščiai, būtum atidavęs savo naująjį „tamagoši“, kad tik ji tave pavadintų draugu. Paskui dar buvo penktoji klasė. Vėl nauja mokykla, draugų paieškos. Sėkmingos. Šiomet, keistai apsisukus laiko ratui, vėl esi pirmokas. Kas, kad į mokyklą nelydėjo mama, o rudeninės gėlės visai neatrodė sunkios. Širdis tuksėjo neramiai, nes visus metus kasdienybė vėl bus kitokia. Nebe taip gąsdinanti. Gal net labiau viliojanti. Reikalaujanti daugiau savarankiškumo. Bet Rugsėjo pirmąją ugniniu lapų kilimu žengei toks pat sutrikęs ir nedrąsus. Ir vėl taip pažįstamai nuskambėjo žodžiai – gimnazijos duris pravėrė naujokai.

Kaip gyvenimi, gimnazijos naujoke? Mokiny, mokytojau... Ar greit nebevėrė širdis žengiant per slenkstį, praveriant kabineto duris? Ar daug čia draugų ir bendraminčių?

Mes čia!

O štai ir mes – nors gimnazijos senbuviai, bet „Aukuro“ naujokai. Pagaliau, pagaliau pagaliau! Garsiai, kad visi tikrai išgirstu ir suprastų šaukiame (tik nepamanykit nieko blogo, B'avarijos ir b'avarai visai ne mūsų skonio): pagaliau „mes čia!“ Netiesa, kad iki šiol pogrindyje lindėjome, viską stebėjome ir tik pašnibždomis aptarinėjome. Bet nuo šiandien iš „Aukuro“ puslapių drąsiai ir atvirai su visais kalbėsime ir tikimės būti suprastos. O jei ką ne visai taip pasakysime – iš anksto atsiprašome, ne tokios jau mes lengvai suvaldomos, turime savo požiūrį ir mokame jį apginti. Gal dėl to ir laikraštis, ir gimnazistai turės pakęsti ir paparacų šnabždesius, jų akylą, kartais net įkyrų žvilgsnį, ir vieno

keisto gimnazijos naujoko išpažintis. Kas jis, kurioje klasėje jus pasislėpęs stebi, kol kas neišduosime. Bet jei labai panorėsite su juo artimiau susipažinti – pasiūlymų laiksime 204 kabinete. Aišku, mielai juos perduosime. O kad per ilgai jūsų brangaus laiko negaišintumėme, tiesiog prisistatysime.

Bosė Viktorija:

Esu ciniška, visais klausimais turiu savo nuomonę (kuri ne visada sutampa su visuomenės, bet pabandysim tai išgyventi), gal kiek utopiška ir, be abejo, nuolat ieškanti, bet ne visada atrandanti personėlė.

Dešinioji ranka Justė:

Sveiki, aš Justė. Gyvenu tikėdama ateitimi ir dangumi, bijodama, bet tikėdama: žmonėmis, menu, likimu. Laisvalaikiu būnu su draugais, groju pianinu ir gitara, dainuoju. Dievinu šokoladą ir geras

knygas. Kaip tik galėdama stengsiuosi prisidėti prie „Aukuro“ gyvavimo. Šypt.

Augančios žurnalistės:

Agnė: Saugokitės. Esu beveik viskuo nepatenkinta ir nuolatos „burbuliuojanti“. Kartais tai į gera.

Roberta: Negaliu gyventi tyloje. Todėl neriu į įvykių sūkurį.

Ona: Niekados nesėdinti vienoje vietoje, matoma visur. Nuo šiol – ir „Aukuro“ puslapiuose.

Kotryna: Esu nepastovios nuotaikos ir sarkastiškai žiūrinti į pasaulį. Ei, juk nesu tokia vienintelė?

Tik nemanykite, kad nenorime matyti savo būrelyje naujų žmonių. Turite idėjų? Norite apie ką nors visiems papasakoti? Ką nors pakeisti? Prisidėkite prie mūsų.

Visada laukianti redakcija

Naujoke būti... smagu!

Dar praėjusiais metais tarp senbuvų gimnazijos mokytojų matėme naują veidą – tai pasikeitimų ištroškusi Rasa Palaimienė, matematikos mokytoja, į gimnaziją atkelavusi iš Upninkų pagrindinės mokyklos. „Ar sunku būti gimnazijos naujoke“, - klausiamo mokytojos.

Mokytoja R. Palaimienė visai nenusigąsta ir ryžtasi atsakyti į visus klausimus. Netgi... provokacinius. Gyvena ji 22 km nuo Jonavos, bet sako, kad į pamokas atvykti laiku visai nesunku. Net keltis anksčiau nereikia. Netrumpas kelias į darbą matematikai – malonumas: jai labai patinka vairuoti (taigi miegaliai gimnazistai, kad pirmos pamokos kada nors nebus, tik pasvajokite).

Mokytoja sako, kad čia mokinių kur kas daugiau nei kaimo mokykloje, tačiau gimnazistai noriai mokosi, todėl tai visai nėra problema. Žinoma, daugiau laiko teks skirti įvairių užduočių tikrinimui, bet juk tai - puiki galimybė įvertinti ir savo darbą: ar suprasta nauja medžiaga, o gal reikia ieškoti kitų dėstymo būdų, kad mokiniai lengviau

sįveiktų gana sudėtingo ir daugelį gąsdinančio mokslo paslaptis. Kol kas mokytoja neturi savo kabineto, todėl tenka su visomis mokymo priemonėmis keliauti iš vieno gimnazijos galo į kitą. Bet tai irgi greičiau privalumas nei trūkumas – per porą savaitių susipažinus su kabinetu išdėstymu, mažesnė rizika paklysti. Matematikos labirintais mokytoja veda pirmokus, antrookus ir trečiokus. Nė vienos klasės neišskiria nei kaip blogiausios, nei kaip geriausios. Mano, kad visi mokiniai įdomūs, smalsūs ir geri.

Besišnekučiuojant kilo įtarimas, kad mokytoja, dirbdama Upninkuose, daugiau laiko galėjo praleisti su savo vaikais, juos labiau kontroliuoti, tačiau R. Palaimienė nuramino, kad jos vaikai jau tvirtai „stovi savo vėžėse“ ir galima tikėtis, jog „nenukryps nuo kurso“.

Tikriausiai įdomu, ką mokytoja veikia laisvalaikiu. Tikrai negaišta laiko prie neišsprendžiamų uždavinių ar teoremų įrodymų. Didžiąją dalį mokytojos R. Palaimienės laiko atima keturkojai

augintiniai, kuriems nuolat reikia priežiūros, tad po sunkios darbo dienos tenka užsiimti namų ruoša ir ūkio darbais.

Paklausta, ar reikėtų mokytojams naujokams krikštynų, R. Palaimienė šiek tiek suglumo, bet tvirtino, kad tai būtų išties įdomu. Ypač stebėti iš šalies. (Ko gero, tik stebėti norėtų ir daugelis pirmokų ☺)

Mokytoja R. Palaimienė džiaugiasi nauja darbo vieta ir kol kas tikrai neketina iš jos pasitraukti ar grįžti į senąją. Mokiniai, kurie matematikos aukštumas bando įveikti su šia mokytoja, taip pat džiaugiasi ir teigia, kad ji labai šauni.

Roberta

Paparacai: O mums pavyko sužinoti, kad mokytoja Rasa Palaimienė visai ne vieniša naujokė, draugų susirado labai greitai, o po trijų pamokų ją kartu su kolegėmis galite rasti už to matematikos kabineto durų, kur kvepia kava ☺

Iššūkį priimu!

Užsukusi į kūno kultūros mokytojų kabinetą užtinku besišypsančią mokytoją - naujokę Vytą Orlovienę. Pareškusi, kad naujoje mokykloje jaučiasi puikiai, susimąstė, koku tikslu čia atkeliavusi. Teko pripažinti, jog Kulvoje dirbti nebuvo perspektyvu, nes kaimo mokyklose mokinių mažėja. Todėl smagu, kad daug čia besimokančių gabių, aktyvių gimnazistų turėtų skatinti kūrybiškumą ir leisti tobulėti.

Naujoji mokytoja jau tapo 1f klasės auklėtoja ir turizmo būrelio vadove. Sakoma, kad gera pradžia – pusė darbo. Linkime mokytojai profesinės ir kūrybinės sėkmės!

Ona

Paparacas: O pavasarį visa gimnazija į turistinį žygį! Ir jokių egzaminų ☺

Damoklo kardas? Nepavojingas!

Naujieji gimnazijos mokytojai pasirodė drąsūs ir noriai bendraujantys. Kur kas sunkiau sekėsi su naujokais – pirmokais. Nemanyskite, visai ne dėl to, kad jie nemokėtų kalbėti ar bijotų viešumos. Jiems, vos spėjusiems priprasti prie gimnazistų švarkų ir naujo gyvenimo ritmo, grėsmingu Damoklo kardu virš galvų pakibo... krikštynos. Ką gi iš tiesų apie krikštynas mano pirmokai?

Simona: Laukiu krikštynų, nes jos turėtų būti labai „fainos“, bent taip sako dauguma. **Tomas:** Manau, kad tai gera pramoga ir krikštijamiems, ir krikštytojams. **Kamilė:** Nekantrauju pasijusti tkra gimnaziste, todėl krikštynų laukiu. Tai gera atrakcija ir graži tradicija. **Lukas:** Laukiu krikštynų, nes tai kažkas nepatirta, nepaprasta, be to, niekad kiaušiniu nesu gavęs į galvą. **Martyna:** Pirmokų krikštynos juk būna tik vieną kartą gyvenime, tai ir laukiu. Ir prisistatymą neblogą sugalvojom, tai ir nuotaika gera.

Na, na, pagyvensim, pamatysim, labai jau jie drąsūs. O man kur kas smagiau būtų krikštyti, o net tų siaubelių laukti. Bet šiandien dar gali rinktis jie ☺. O ir mes savo akeles į miltuotus ir aliejuotus paganysime ir rankas iš džiagsmo trinsime, kad mums tie išbandymai (pirmokai sako, puikios atrakcijos) jau praieity ☺

Paparacai

Aukuras

Krikštynos

Čia jie dar
gražūs
gražutėliai.
Šypsosi.
Tokia buvo
pradžia ☺

Nežino, vargšai, kas jų
laukia ☺ Bet gal jau
įtaria...

Ir prasidėjo...
Pirmiausia
keliais grindų
švarą tikrino...

O mūsų,
paparacų,
budrios akys
viską pastebėjo,
o minklus pirštai
viską suskaičiavo
☺ . Kiek dažų
sunaudota... kiek
litrų aliejaus
išpilta ☺... kiek
miltų išvoliota ☺

...vėliau grožio salone
įvairiomis spalvomis
dabinosi...

Argi galėjo kas iš anksto
nuspėti, kokios
staigmenos laukia? Kad
pasiruošti reikėjo ne
prasčiau, kaip į karą ☺

Kiek juoktasi,
šypsojasi ir kiek
pykčiu pratrūkta,
kumščiais grūmota.
Baisus kerštas (kaip
kasmēt) žadėtas ☺ .
Tik ar verta jo bijoti,
juk krikštijam mes
juos mylėdami ir
visokio gėrio
linkėdami.

O mūsų smalsios
akys visas
smulkmenas
pastebėti stengėsi

Kai jau pakankamai visokių
baisių kalbų prisikluasė,
džiaugėsi naivuoliai
pirmokai, kad tikrais
fotomodeliais tapo...

Kečupo pelkės
įveikus ir aliejaus
čiuožyklose
pačiužinėjus, taip
gera sielai
pasidaro....

Visos vaivorykštės
spalvos akyse
žaižaruoja, tik kam
pasiguosi....

Kad net auklėtojos
šypsosi☺
Vienos savo krikštynas
geru žodžiu minėdamos....

Kitos laimingos šių
pabaigos laukdamos....

Nors visokiais
baisiais
pavidalais
antroka
vaidenosi,

viskas taikos šokiu
laimingai baigėsi ☺
Aišku, ir amžinos,
neišardomos
draugystės
priesaikomis.

Belieka parašyti, kad ir aš ten buvau, savo
akimis mačiau, kaip kečupo upės liejosi,
miltų sniegas snigo. Smagu buvo. Visi
linksmi ir patenkinti.

Salos ne tik Robinzonui ☺

Dažnai net būdami minioje pasijuntame tarsi Robinzonai negyvenamoje saloje, kuriems taip norisi atrasti savo Penktadienį arba Trečiadienį... Tik kur jį pakviesti, kaip prakalbinti?

Rugsėjo 18-20 dienomis Jonavos Senamiesčio gimnazijoje vykusio akcija. „Bendravimo salos“ žengė gal nedrąsų, bet tvirtą žingsnį. Šis renginys – prevencinio projekto „Visada galime rinktis“ dalis. Puiki idėja kilo gimnazijos psichologei Gintarei Meslinienei apskritojo stalo diskusijos metu. Idėja, kad psichotropinės medžiagos gali būti panaudotos geram, prasmingam tikslui, pasirodė patraukli. Pavadinimas „Bendravimo salos“ tvirtina, jog renginys turėtų suburti menišką (ir ne tik) sielos žmones bendravimui.

Pasak mokytojų Editos Danielienės ir Svetlanos Glušniovos „seną paversti nauju“ – puiki mintis. Seniems ir nusibodusiems mokykliniams suolams dovanotas naujas gyvenimas. Projekto dalyvai – mokiniai, kuriems buvo pasiūlyta atlikti svarbią misiją ir atstovauti savo klasei, - džiaugėsi galėdami išreikšti nestandartinį požiūrį į mokyklos aplinką. Taigi koridoriuose dekoruoti suolai „Funky monkeys“, „Look“, „Įžvelk“, „Svajingas ruduo“, „Akvariumas“ bei kiti natūraliai skatins bendraamžius burtis į bendraminčių grupes, keistis idėjomis ir smagiai leisti laiką pertraukų metu ir po pamokų.

Patys dalyviai sako:

Ketvirtokė Eglė: „Už tokio suolo sėdint nebaisi ir matematika. Manau, jų reikėtų reikėtų ir kabinetuose. Ypač tuose, kur reikia labai susikaupti.“

Nenorėjęs prisistatyti gimnazistas prisipažino, kad jei tokie suolai stovėtų klasėse, praeitų noras bėgti iš pamokų.

Trečiokas Šaras (Šarūnas) sakė, kad jaunųjų talentų darbai atskleidžiai jų spalvingą ir nenuobodų vidinį pasaulį, kurį dažnai slepia mokinio statusas ar gimnazijos uniforma.

Visuomenės nelabai palankiai vertinami „Funky monkeys“ autoriai (graffiti piešėjai) į projektą atėjo išbandyti naujų paviršių, išgyventi naujos patirties. Pirmą kartą piešdami legaliai ant suolo, galėjo pasijusti ne vandalais, o tikraisiais visuomenės nariais.

Pakalbinome keletą mokytojų, kurie užklydo į kūrybinę dirbtuvę tapusį gimnazijos kiemelį.

Etikos mokytoja Dalia Paulauskienė su paskaitos dalyviais pertraukėliu metu pro trečiojo aukšto langus stebėję kūrybinį procesą žavėjosi projekto idėjomis. Geografijos mokytoja Svetlana Glušniova pastebėjo, kad tokios „Bendravimo salos“ praverstų ir mokytojams.

„Ar pavyko projektas?“, - klausėme rengėjų. Dailės mokytoja prasitarė, jog renginys galėtų tapti tradicija: kiekviena laida paliktų savo suolą, galbūt galima būtų ir kitas mokyklas kviešti prisidėti prie tokios akcijos. Projekto iniciatorė psichologė Gintarė Meslinienė prisipažino, kad pirmas blynas dėl menkų organizacinių nesklaidumų šiek tiek prisvilęs, bet skanus. Mokiniai smagiai bei turiningai praleido laiką, užsimezgė daug netikėtų pažinčių, o visuotinis susidomėjimas atgimusiaisiais suolais liudija, kad projektas tikrai nevienadienis. „Kad daugiau tokių renginių būtų“, - apibendrino ne vienas projekto dalyvis.

Gimnazijos koridoriuose nuo šiol bendrauti kvies margos, linksmos, „jėgiškos“ „Bendravimo salos“, o projekto laureatų darbai, perkelti ant popieriaus, papuoš ginazijos siena

Agnė, Kotryna, Roberta, Ona

Belsk ir bus atidaryta

Šiais visuotinio skubėjimo laikais, kai visa pasaulio technika, atrodo, sukutra žmonių patogumui, o paprastą pokalbį dažnai pakeičia mobiliojo telefono žinutė, kartais taip svarbu stabtelėti ir paklaustyti. Išgirsti. Pasisveikinti. Pasidžiaugti draugo sėkme. Mi chiamo Rasa. Comment allez – vous? Vrlo duhovit, hvala. ¿Cómo tu llama?

Rugsėjo 26 – ają dieną tokiomis frazėmis, viliojančiomis prakalbinti vienas kitą, pailsabino ne užsienio (kaip būtų įprasta) o lietuvių kalbos kabinetai. Pakviesti į svečius,

paklausti, kaip sekasi, gimnazistai bandė tališkai, kroatiskai, prancūziškai, portugališkai, ispaniškai. Gimnazijoje prasidėjo Europos kalbų dienos akcija.

Pirmojo aukšto foje jau ne pirmą kartą virto kino sale. Užsienio kalbų mokytojos pasirūpini, kad gimnazistai pasidomėtų, kokiomis kalbomis moka prabilti jonaviečiai. Filmuota medžiaga liudijo: kalbėti Europos šalių kalbomis drįsta ne kiekvienas, bet kad jų mokytis reikia, pripažino visi.

Per antrąją pertrauką prasidėjo neakivaizdinės kelionės po Europą.

Skambant tų šalių muzikai galima buvo grožėtis Italijos, Prancūzijos, Kroatijos vaizdais. Duryš į Europą tikrai prasivėrė.

Aukuro informacija

„Black City Story“-kas tai?

Būtų tikrai neįprasta, jeigu gimnazijoje, kur tiek daug jaunų ir skirtingai mąstančių žmonių, nesikurtų naujos grupės, vienijančios bendraminčius. Gimnazistai tikrai daug mokosi, dalyvauja lavinamojoje popamokinėje veikloje (gimnazijoje veikiančius būrelius pristatysime kitame numeryje), bet ar moka gražiai linksmintis? Keistai skambantis pavasirimas sudomino.

Kalbiname du naujos gimnazistų komandos narius. Įdomu, kas tai? Tuoj sužinosite.

Kas jūs esate? Apibūdinkit save ir savo veiklą.

Visų pirma, sveiki, mielieji skaitytojai, mes esam „Black city story“ komanda, besirūpinanti, kad gimnazistai turiningai leistų savaitgalius - organizuojame vakarėlius.

Kada šią veiklą pradėjote?

Susibūrėme prieš pirmokų krikštynas.

Kaip sugalvojote tuos užsiūmimus?

Rengti pirmokų krikštynų vakarėlius jau tapo tradicija, todėl sumanėm įkurti nuolatinę komandą, kuri organizuotų tokius renginius, kadangi jie susilaukia labai didelio mokinių dėmesio.

Kaip jūs vadinatės ir kodėl būtent taip?

„Black city story“, nes „rašome“ naują „tamsaus miesto istoriją“.

Kokius renginius jau organizavote?

Pirmokų krikštynų vakarėlį, kuris pasisekė puikiai. Susirinko daugybė gimnazistų ir visi kartu smagiai praleido laiką. Manome, kad tokie vakarėliai padeda susirasti naujų draugų ir vienija Senamiesčio gimnazijos mokinius.

Ką planuojate ateityje?

„Autumn holidays party“ (Rudens atostogų vakarėlis, aut.past.). Žadame geriausius iš geriausių Lietuvos Dj, nenutrūkstančias vakarėlių serijas ir daugybę linksmybių.

Kaip apie renginius sužinosime ir kur būtų galima daugiau apie jus paskaityti?

Internetinėje svetainėje www.blackcity.lt. Kviečiame dalyvauti ateityje vykstančiuose mūsų organizuojamuose vakarėliuose, liūdna tikrai nebus!

Justė

Kviečia „Homo ludens“

Spalio 12-14 dienomis Jonavos Kultūros Centre vyks jau dešimtas, jubiliejinis meno forumas „Homo Ludens“ („Žaidžiantis žmogus“). Renginys Jonavoje organizuojamas nuo 1998–jų metų. Forumas gimė vykdant idėją į provinciją plūstančią menkavertę pop kultūrą „pastatyti“ prieš nekomercinį, turintį išliekamąją vertę, nebijantį eksperimento, improvizacijos, provokuojantį publiką mąstyti meną. Be parodomųjų renginių (koncertų, spektaklių, parodų) „Homo Ludens“ metu organizuojamos bendros akcijos. Jaunimas dalyvauja dailės akcijose, nuolatinė šio forumo dalyvė ir gimnazijos dailės mokytoja Edita Danielienė, muzikantams mėgėjams suteikiama galimybė koncertuoti ir pasirodyti viešai. Praėję „Homo Ludens“ forumai (trunkantys tris dienas) parodė, kad Jonava tampa savotišku šiuolaikinio meno regioniniu centru, kuris traukia ne tik jonaviečius, bet ir aplinkinių rajonų jaunimą.

Spalio 13d, 14-17val, Kultūros Centro foje vyks akcija „Menas priklauso liaudžiai“, kurios metu bus tapomi paveikslai ir gros gyva muzika. Pasirodys daugybė gimnazijos mokinių, todėl kviečiame ateiti visus ir jaukiai praleisti vakarą, besiklausant netradicinės muzikos ir palaikant jaunuosius talentus.

Apie visą „Homo Ludens“ meno forumo programą bus informuojama reklamomis mieste, sekite jas ir išsirinkę, kas labiausiai jums prie širdies, nepraleiskite progos ir apsilankykite

Justė

Štai ir aš ☺ Prašau dėmesio!

Sveiki, gimnaziūgos!

Ypač sveiki (jeigu dar galit save taip vadinti) per krikštynas paspirginti pirmokai. Pats mačiau, kaip prieš DIDŽIAJĄ dieną šturmvote dėvėtų drabužių parduotuves, ieškodami autorinių dizainerių darbų, kad tik stilingiau atrodytumėt. Cha, tik, vargšiukai, nepagalvojote, kad nepakenktų dujokaukės ir šalmai. Ar nepasireiškia Jums dabar PKS? Ne, ne pakasynos, o pokrikštyninis sindromas. Žinote, gimnaziūgos, aš buvau tas, kuris ryškiausiai teplojo ir voliojo it maltinukus pirmokus, bet atsitiko kai kas netikėta – tie neūžaugos antrikai pasigavo mane, paslapčiom traukiantį dūmą (žinau žinau, pačios ryškiausios „žvaigždžių kalvės“ asmenybės viešai per televiziją rūkyti metė ir kitus skatino tai padaryti) prie mokyklos kampo ir taip iškrikštijo, kad ne tik aš savo vardą užmiršau, bet ir mama parėjus manęs nepažino. Duosiu „bazarą“ dabar apie tai.

Sėdžiu prie kompo, jau vienuoliktas lygis, bosų kambarys, grįžta mama. Tikriausiai pagavot, kad sulig jos grįžimu gyvenimo svajonė sušaudyt dvylikto lygio snaiperius naujausiu AT517 pistoletu žlugo. Kas be ko, gimdytoja rėkt visai pradėjo – kodėl čia „cocacolos“ kailiukas mėtosi, kodėl aš kojas ant stalo užsikėlęs, kodėl mano uniforma pas kaimyną. Nu, šitas tai per vieną ausį iėjo, per visas kitas išėjo. Bet kai ji, atidžiau į mano atvaizdą išžiūrėjus, užsidėjo rankas ant naujo cheminio sušukavimo ir pradėjo klykt iš išgąščio, nebetvėriau. Sakau:

- Mama, čia aš. Mane truputį pakrikštijo. Nebeverk, čia tavo sūnus, na gal truputį kiaušinių mano galvoje daugoka, gal atsiduo du tvartu ir nauji džinsai ištepti neaiškiu viralu (sakiau einam į „padevalkę“, o tu – ne, kaip tu be „Levis“ ir firminių marškinių gimnazijoje pasirodysi!), bet mes atsigausime. Mes viską atlaikysime, juk būna ir sunkiau, ar ne?

Ilgai galvojau, po to mažiau, po to žiūrėjau į vieną tašką, kol paaiškėjo, kad dabar man trūksta tik kelių dalykų. Pūkuoto ežio ir teisėtai man priklausančio krikšto vardo. REIKALAUJU, kad man, Draivui Padvalinskui, būtų suteiktas oficialus krikšto vardas. Kad kitą kartą savąjį užmiršęs (nuo sudėtingų mokslų protui perkaitus, ar dar kokiom kitom nenumatytom progom) galėčiau teisėtu antruoju (jūsų pašventintu) vardu vadintis.

Taigi, mieli, gražūs, dori, nesutepti gyvenimo negandų gimnazistukai, šį kartą pasirodymas kaip ir baigtas. Kadangi dėl šio mėnesio įvykių esu šiek tiek sunerimęs, patikėkit, atidžiai jus stebėsiu. O apie tai, kas man patiko ir kas ne, pakalbėsime kitam numery. Iki.

Jūsų Draivas Padvalinskas

Gimnazijos orų prognozė

Artimiausiomis dienomis gimnazijoje numatomi palankūs mokslui orai. Nurimus didžiosioms rudeninių renginių audroms, jokie pamokų trukdžiai nenumatomi. Penktadienį dar sulauksime nedidelio bandomojo sukrėtimo, tačiau likusios spalio savaitės turėtų būti labai darbingos.

Šiek tiek pagriaudėti ir pagrūmoti gali tik tikslųjų mokslų kabinetuose. Fizikos kabinete gali kilti nedidelės magnetinės audros, tačiau didesnės įtakos ramiai atmosferai jos neturės.

Humanitarinių ir socialinių mokslų korpuse vyraus ramūs orai, protarpiais lis, bet kur kas dažniau pro debesis švies saulė. Galite būti tikri – sulauksite ir istorinių, ir literatūrinių atradimų.

Skubame visus nuraminti, kad pirmasis aukštas (valgykla ir direktorės kabinetas) bus tikra ramybės oazė. Čia nebus nei cikloninių, nei ciklinių audrų, debesis tik kamuoliniai (yra nedidelis pavojus supainioti su krepšinio kamuoliiais, bet tada jau skubėkite į sporto salę, kur klimato pokyčiai neprognozuojami.

Mėnesio pabaigoje prie gimnazijos priartės anticiklonas „Tėvų diena“ sukeliantis netikėtas liūtis su žaibais ir perkūnijomis. Tačiau jos uraganas susiformuoti neturėtų.

Na o lapkričio orus lems techno – meno ciklonas, bet apie tai – kitame numeryje.

Aukuro orų tarnyba

Iki... kito numerio

Na štai, pirmasis blynas iškepė. Prisvilo. ar ne, sužinosim šiek tiek vėliau. Tiesą pasakius, ir stebėti renginius, ir krikštynų džiaugsmus ir ašaras skaičiuoti buvo visai smagu. Kas jūsų laukia kitame numeryje... kol kas paslaptis. Staigmenų nežadame, bet prižadėti, kad jų nebus, taip pat negalime. Tad... belieka laukti. Jei nors kiek įdomu ☺

Paparacai

Redakcijos būstinė: 204 kabinetas
Bosas: Viktorija
Dešinioji ranka: Justė
Plunksnagraužiai: Žavinta, Asta, Greta, Agnė, Roberta, Kotryna, Ona
Paparacai: ????

Kitame numeryje skaitykite:
 Žadėtasis popamokinės veiklos pristatymas.
 Lyriškas sugrįžimas į Mokytojų dienos šventę.
 Šventės užkulisiai.
 Aktualijos.
 Naujas Draivo Padvalinsko laiškas.
 Paparacų pastabos ir...

Aukuras